

გოგონები

ბავშვების
გაზეთი

ახალი ცხოვრება

— „რუმბა“ მოგვეწვინა, უბადესპანი“ დაუკარი.

№ 10 მაისი, 1928
ფასი 50 კაპ.

ი ს რ ე ბ ი

ლექსიკონებში მოიხსენიება
რაზმებში კონფისკაცია უფეს
და დასწევს ავსტრიელ ფსო
ქიატრის, ფრეიდის ყველა
შრომები.

არის ანდაზა ერთი ქართული
რომელიც ამბობს: ხშირად ხდებოდა,
რომ ავადმყოფი როცა მორჩება
მაშინ ექიმი ავიწყდება.

ბიჭი შემთხვევაში ანდაზის სიბრძნე
რომ მართალია, მე იგი მჯერა,
თუმცა ლექსიკონში მოიხსენიება
არ ავიწყდებათ ექიმი ჯერა.

და ვით პაციენტს შეფერის
ერთგულს
ხენის სიპტომის გამოჩენაზე,
ფსიქიატრი ექიმ ფრეიდის წიგნი
და მის სახელი აკრავთ ენაზე.

ეს ანდაზის აზრს არ სცვლის რადგან ჯერ
სიანს კლიენტები არ მოჩივნილან,
და ფსიქიატრის წიგნების ფრონტზე
ცენტლით, მახვილით, გამოჩენილან.

ინგლისელ ასტროლოგების კონფე-
რენციამ „დაადგინა“, რომ ინგლისის
მეფე იცოცხლებს ღრმა მოხუცებუ-
ლობამდე.

ეთქვათ არ ასრულდა
„ოქენილება“
დაკარგვით შეფე,
დაობლდა ვრი,
მაშინ
რას ფიქრობთ
„ასტროლოგებო“,
„ქვეს გახეთქს“
ოქმის ამონაწერი?!

გერმანიის იურისტთა ყრილობაზე გამოვი-
და გებელსი, რომელმაც განაცხადა: ჩვენ;
ნაციონალ-სოციალისტებს გესურს არა მარ-
ტო გარდაუქმნათ ჩვენი საკლთარი ქვეყანა.
ბრამიდ ჩვენ გვირდა დაგვიხაროთ განაწამებ
ვეროპას ახალი ცხოვრების შექმნაში“.

რომც არ გინდოდეს გაიცინო,
რას იზამ, როცა
გებელსის სიტყვას წაიკითხავ...
თაფლიან სიტყვას,
„გულკეთილობის“ ნიმუშები
რომელმაც მოგვცა,
რომლის შესახებ დაიწერა
და ბევრჯერ ითქვა...
ახლაც არ გინდათ დაიჯეროთ
რომ ფაშიზმს უნდა
ყველა ქვეყნების სიკეთე
და ბედნიერება?
რა ვუყოთ მერე, თუ ფაშისტის
საქმე და სიტყვა
ერთი მეორეს არახდროს არ
შეუფერება?

დემიან ბედნის

ფეოკრატული ზარაჟი

სალამი ჩვენო დემიან
თავნარდამცემო მტრისაო,
შენი კალამი ბასრია,
როგორც მახვილი სპრისაო.
გძელი გზა გამოგივლია,
არც იმდენის ხარ ხნისაო,
ეთულო ჩვენი ქვეყნისა,
გული გაჭვს ქაბუჯისაო.

ნახ. დენის („პრავდიდან“).

ფიქრები მატარებელში

ზოგიერთ კომპიუტერებში ჩაის
პლანტაციებს პირობები ანადგურებს.

— რაიონში გამოწვივს: კომპიუტერე-
ბების ჩაის პლანტაციები თხებმა შექა-
მეს. მე მთხოვენ პასუხს... როგორ? მე
თხაზე ნაკლები ვარ? დამნაშავენი თხე-
ბია და არა მე!..

ინგლისის გაუბედავმა და ორკოფელმა
პოლიტიკამ იტალია-აბისინიის საკითხში დას-
ცა ერთი ლიგის ძედაც შეწყველი ავტო-
რიტეტი ხალხში.

კაცთა შორის სიყვარულზე
ლაპარაკი იმდენია,
რომ მინისტრი ბრიტანეთის
დაიღალა იდენია.
მაგრამ შოთა ასე ამბობს:
„სიტყვა სხვაა, საქმე სხვაო“,
ის ვინ იყო დედაბერი,
რომ დააშრო კოვზით ზღვაო?!

ფინილმა ფაშისტებმა საზიზლარი წერი-
ლები მოათარეს საბჭოთა კავშირის წინააღმ-
დეგ და მცხოვრებლებს მოუწოდებენ— შეი-
ქულონ რუსები.

სპილოს ვერაფერს დააკლებს
მყვარა. წუწვი ფინია,
თუნდაც მას შქონდეს იმისი
პტრობა. შური და ფინია.
ლობდან იცის წამოტუნო
თუმცა იქაც აქვს შიშია.
დეი, იყოფოხს!.. რა ვუყოთ!
ფინიაც ძაღლის ჯიშია.

აბისინიის თანამედროვე პეიზაჟი

ახალი პლაზმი

მოირგესთან რამდენიმე მთვრალი კაცი მოიყვანა მილიციელმა.

ერთ მათგანს ჩამოფლეთილი ჰქონდა ახალი პლაზმი. გვეგონებოდათ აფრიკელ ველურის ყაიდაზე არის ჩაცმულიო.

— აბა, რაშია საქმე? — შეეკითხა მათ მორიგე და შეუღდა ოქმის წერას.

— საქმე იმაშია, უენი ჭირიმე, რომ აი ეს პლაზმი გუშინ დიდი ვაივაგლახით გამომიტანა ერთმა ჩემმა ნაცნობმა ნოქარმა მალაზიიდან. კარგი პლაზმია ე. ი. კარგი პლაზმი იყო. შემომიჩინდნენ ესენი და...

— აბა, სოსო, არ იცრუო, მართალი თქვი! — შესძახეს მასთან დაპატიმრებულებმა.

— ვიცრუო, თქვენ ხომ არა გგონივარ მე სოსო ვარ. ჰოდა შემომიჩინდნენ ესენი:

— ვა სოსო, რა მშვენიერი პლაზმი გიყონია. მაყარიჩი ჩამოდი! ხომ, მართალია? — შეეკითხა გაზარალებული დაპატიმრებულ თანამესუფრეებს.

— მართალია, სოსო, მართალია! — დაუდასტურეს მას.

— ჰო-და, როცა დავითვერით, რაღაცაზე ჩხუბი მოგვივიდა.... ესეც ხომ მართალია? — ისეც შეეკითხა დაზარალებული მათ.

— ესეც მართალია! — დაუდასტურეს მას.

— ჩხუბი რაზე მოგვივიდათ? — შეეკითხა მორიგე.

— რაზე?... ვა, ეს კი არ ვიცი, აღარ მახსოვს! — და მიუბრუნდა თანამესუფ-

რეებს: — ბიჭებო, რაზე მოგვივიდა?

— უენ არ იცი, ჩვენ საიდან გვეცოდინება!

— ეს არც არის საინტერესო და საჭირო ამხანაგო მორიგე. ფაქტი ის არის რომ ჩხუბი მოგვივიდა, ერთმანეთს ვცემეთ და ეს ჩემი ახალი პლაზმი, რომლის სამყარიჩოც

ავითვერით, აი, ასე შემომახიეს ტანზე. ხომ მართალი ვარ, ბიჭებო? — შეეკითხა დაზარალებული თანამესუფრეებს.

— მართალი ხარ! — დაუდასტურა ყვე-
ამ და ერთმა მათგანმა მორიგეს უთხრა:

— რაჯა რომ სოსომ გაიშოო....

— აბა, აბა, არ იცრუო, მართალი უთხარი! — დაუძახა დაზარალებულმა მას.

— რაჯა რომ სოსომ გაიშოო, სულ ალაღ მართალია. სულ ვერც იყო, არც მეტი, არც ნაკლები. ჩვენც ხომ მართალი ვართ, სოსო?

— მართალი ხართ, მართალი! — დაუდასტურა სოსომ.

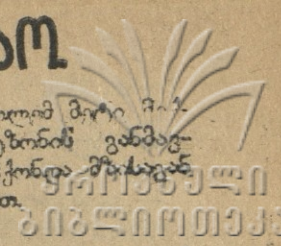
— მაშ თუ ორივე მხარე მართალი ხართ, აქ რამ მოგიყვანათ? შეეკითხა მათ მორიგე.

— ჩემი პლაზმი? — იკითხა სოსომ. გამოსაფხიზლებლად მოჩხუბრები საკანში წაიყვანეს.

კინკარი

— საწვიმარი ტანსაცმელი ჩაიცვი: ამინდის ბიურო სწერს, რომ დღეს კარგი დარი იქნება: აუცრლებლადგაწვიმდებ.

სტუმარი საკუთარ ოჯახში მისაბეზრებელია, თორემ სხვა სასა სტუმრობაზე უკეთესი არაფერია. ეს კარგი ხანია მჭონდა შეგნებული და სწორედ ამიტომ იყო, რომ დადგა თუ არა ზაფხული, ავიბარე ჩემი ნამრავლით და სოფლისაკენ მოვუსვია.

— კარგია, — გამბობდი მე. — ამ ზაფხულში ყველა ნაწარმ-მეგობრებს მოვიწოდებ. ნათესავებს ვესტუმრებ, თავსაც შევწინააღმდეგებ და რაც მთავარია, მოვისვენებ კარდევ!

გაჩაღებული მუშაობა მჭონდათ ამ დროს სოფელში. ჩემი მისვლა კარდევ ვაგებარდათ.

— კარგ დროს ამოხვედი, ამხანაგო სერგო, შეიღი მუშაზელი ჩვენი კოლექტივისათვის მისწრებაა სწორედ! — მითხრა კოლექტივის თავმჯდომარემ და ჩემს ნამრავლს გადახედა.

— ვინ შეიღი? — გავიკვირე მე.

— შენ, შენი ცოლი და აი ეს ბავშვები. ჩვენ ყველას ვაფუჩინებ საჭმელს. ზოგი საბარაფში გამოგვადგებიან. ზოგი-სათხავეში. ამ ბავშვებს კი ჩაის ვაკრეფებთ.

ცოლმა გააკვირვებით შემომხედა.

— რას ამბობ? მუშაობა რომ მკვარებოდან... არა, შევარებოდან კი არა, რომ შემეძლოს...

— ეჭიმებმა აუკრძალეს მაგას მუშაობა, კუჭის სიგანეების გამო! — დამხმარა ცოლი.

— მასე თუ კია, რაღა; მარა თქვენ და თქვენმა შეიღებმა კი უნდა მოხედეთ. მძიმე სამუშაოს არ მოგცემთ. ძალიან გვესპირაობა მუშაზელი, თორემ არ შეგაწუხებდით.

ცოლს არ ესაიმოვნა. ტუჩები აიგრიბა შემდეგ ფრჩხილებზე დაიხედა, რომლებიც სისხლივით დაწითლებული მჭონდა.

წითელ ფრჩხილებს თავმჯდომარემაც მიაქცია ყურადღება.

— ფრჩხილების ასეთი ავადმყოფობა არ მინახავს სწორე რომ ღითხრა! — თქვა მან და უფრო დაუკვირდა ცოლის ფრჩხილებს.

ასეთი ქათინაურები არ მოეწონა ჩემს მეუღლეს, მაგრამ არაფერი უთქვამს.

როგორც იყო ავიცილეთ მე და ჩემმა ცოლმა სამუშაოზე ვასვლა, ბავშვები თავის ნებით წავიდნენ. სამი წლის ბებუც კი ჩამოვიტოვე კალათი და გაყვა სხვებს ჩაის საკრეფად.

რაკი უფრო თავისუფალი დაგრჩით მე და ჩემი ცოლი, დავიწყეთ ნაწარმ-მეზობლების ჩამოვლა.

— არიქა, ვოგო, გამეიტანე სკამები, მართვი ამ პატროსნებს. ჩემი სიკტილი, რაფერ დროს მესტუმრეთ... წადი, ბიჭო, ჩამოყარე კვიკვი და მოუტანე ამ უცხო სტუმრებს, პირს გაისველებენ...

ეყო ღორი, იქით, შე სამგლეგ... რავე ცხოვრობთ, ბატონო?... ღორის ქირი გავიჩნდა შენ... შენ რაი დაგეძარათა, ჩემო რძალო, მაგ ფრჩხილებზე? რა ავადმყოფობაა მანი? ეჭიმმა რა თქვა, რაიო?... დეილუბე ძაღლო იქით, ნუ ღრენ, ნუ გეშინია ხშირი სტუმარი არ იყო...

ტუკ-ტუკ-ტუკ... ინდოურის ქირმა ვაფუყვიტა თქვენ ერთ დღეს... მეც მიხლოდა ამისვლა იმ თქვენს ქალაქში, აი ცოლმა მინდოდა ჩამომეყვანა... წაი ნენა და იმ ჩახანას შეუნთე ცხელი...

თქმი, თქმი, თქმი, ორი ძირი ქინძი მჭონდა და სულ გამინადგურეს მაგ შეგნებულმა ქათმებმა; ტუტულები მანაც ყავდეს მაგ კრუხის ქირის მოსასპობს! — თითქმის ყველა ოჯახში ასეთი შეგვედრა გვეჭონდა.

ასე და იმგვარად მოვიწოდებთ ნაწარმ-მეგობრებს. ზოგან კვიკვიტეთ „გავისოლეთ პირი“, ზოგან ვაშლი, ჩურჩხელა და არაფე მივირთვიეთ. აღოგალაგ ინდაურისა და გოჭის ხორციც გვახელით, ცხვრის წვადი და ახალი წიწილაც არ მოგვეკლებია. აჟად იყო თუ კარგად ყველამ პარტივი გიცა, ააშენოს დმერთმა იმთი ოჯახი.

ჩემ ცოლს ფრჩხილების სიწითლის ავადმყოფობამ მესამე დღესვე გაუარა, მაგრამ სანამ ჩვენ წამოვიდოდით, ისეთი ავადმყოფობით რამდენიმე იქაური ქალი დაავადდა და ყველას სისხლივით დაუწითლდა ფრჩხილები.

ჩვენს ბავშვებს ზაფხულის განმავლობაში თუ დღე გამოეშუშავებიათ. ყველას ცალცალკე მჭონდა ჩაწერილი თავის ნამრავლად. ყმაყოდელი იყვნენ ვარდა უმცროსებსა.

— მე ბლივადილმა აღ ჩამოვიკლა კაოაბთ, თოლომ მერი ნენოდა! — საყვედურობდა უმცროსი. მთელი სეზონი განმავლობაში ხუთი დღის სამუშაო შეესრულებია. ისე მჭონდა მისხვან ვარდელის ტანი, რომ ზანგის ბავშვი გვეგონებოდათ.

— ჩემი ქმარი რომ იყო შესძლებს ქალაქში, ისეთი არა...! — ტრაბახობდა ჩემი მეუღლე და ყველას ჩემს მაგივრად ამღვვდა პირობას.

— ჩემი შესაძლებლობა მე კარგად ვიცოდი, მაგრამ რა უნდა მეთქვა? ვუჭობდი ჩემთვის.

გათავდა ჩვენი სტუმრობის სეზონი და დაიწყო ჩვენთან „სტუმრობა“.

— ახლა კი ხარ ცოდეა, მაგრამ რა გიყო, — ვეუბნები ჩემს თავს, როცა ზედიზედ მოდიან. სხვადასხვა სტუმრები სოფლიდან.

— რომ შეგებრდი, კიდევაც ვესტუმრე. აბა რავე, მოგატყუებდი თუ? რავე ძაღლი დამჭამდა, რავე მოგატყუებდი. დაჯექი შეილო, მაგერ ლოგინზე ხომ გახსოვს ზაფხულში რომ კვიკვიტე მართვი, იგინი არიან, ჩვენებია, რავე დაგძრახვენ... ხომ კარგად ბრძანდებით. მაგი ფრჩხილები ქე მოგჩინია, ჩემო რძალო, შენ... ხომ არ მივიწყენ შეილო, აქანე? ამ ზამთარში იყავი და ზაფხულში რავე ვაგაჩრებ, იმდენი საჭმე ვვაჭვს. აგენტან ცხოვრებას რა გლობია, ნუ გეშინია პური არ მოგაკლონ და ხორცი... მორცხვია მისი ქირიბე. თუ არ დაძაღვით, ვერაფერს ჭამს ისე.

ასე დაიწყო.

აქნაი სამასწავლებლო ინსტიტუტი გაუხსნიენ და იქნე უნდა მომიწყო აი ბიჭი. ტუტით იყავი, შეილო, რაც ვითხრას, ყველაფერი დაუჯერე ამ პატროსნებს. მაგინია აწი შენი პატრონი, პურმა-რილს არ დაგამადლიენ ამ ორ წელიწადს და მერე შენც ქე ევა პატრივი....

— სამედიცინო ტექნიკუმიო და უნდა დამხმარო რამე-გოგო შენებურად არ იცელოქო, თეატრში რა კინოში აგენს წაყოთ, ისე არ წახვიდე, აქანე ქალაქია, ვინცა რაცხას იმას გიზამს და თავს მოგჭერი იცოდე... ბინა კია აქეს ამ ოჯახსმენებულს და საგებ-სახურავი.

მოთავსდა მესამეც.

— საზღვაო ტექნიკუმი გაუხსნიენ, მართალია? შენ კი ვეცოდინება მაგი. მომიხერხო უნდა რამე. ბაბამ წერილი გამომატანა შენთან, მარა ქე დაგვარეგ სატხა. ამხანაგები შეშვედენ, ცოტა წოუქვიფეთ, ალბათ მაშინ ამომყვა ჯიბიდან. ბინასაც ის მოგცემია, ბაბამ მითხრა, თუ ცალკე მომიხერხებ, იმას რაღა გლობია, მეც თვისუფლად ვიქნები და თქვენც არ შეგაწუხებთ ვარდა სადილ-ვაშ-შმისა.

— მომზადება გაქვს რამე?

— მომზადება რომ მჭონდეს, აღარც შენი პრიტუქვა დამჭირდებოდა.

— აბა ისე ვინ მივიღებმა ახლა გამოცდებია ყველგან.

— რომელ გამოცდებზე მელაპარაკები შენ. ჩემი გამოცდებმა ასაა, რომ მე ღარიბი კაცის შეილი ვარ... მოჩინა და გათავდა ჩვენს შორის აღძრული დავა ტექნიკუმში ვადაწვევტეს და ვიწაიდან არაფერი იცოდა, უფრო უთხრეს.

ეს ერთი მოვიცილე, მაგრამ...

— რაცხა ტერაპეტიის ინსტიტუტი გაუხსნიენო, კაა დობტუ-რები მოუყვანიენო, იქნე უნდა მიმიყვანო, მანდამანც კი არაფერი მტკივა, მარა ყველაფერი უფასოა და მინდა მეც ვისარგებლო.

გავცოფდი კაცა. — თქვენი ოჯახი დაქციოს მატხოფარნა, კომუნისტებო, რავე ყველაფერი გააკეთეთ და ააშენეთ ჩემდა ამო-საგდებად. წინად ქე ვიყავი მოსვენებული. ქალაქში ჩამოსვლას, რავე გახედავდა ვინმე. ან რა საჭმე მჭონდა რომ ჩამოსულიყო. ახლა იმდენი სკოლები, ტექნიკუმები, ფაბრიკა-ქარხნები საჭმელ-დაწესებულებები გახსნეს, რომ გგერდს ვერ შეუვლის კაცო ვინდა არ ვინდა, ისწავლე, იეჭიმე, იმუშავე, გაერთე, დაისვენეო.

ეს კარგია, მარა მე რა დავაშავე? მე ქე წავაყვდი ამას ამდენი სტუმრობით.

სამსახურის გამო ქახეთში მიმავლინეს. მთელი საღამო ყოყმანში გაატარა.

— გაგებდით თუ არა, გაგებდით თუ არა? — ვბუტბუტებდი ჩემთვის.

— რა უნდა გაგებდით? — შემეკითხა ცოლი.

— ქახეთში წასვლა.

— მაგას რა გაგებდით უნდა?

— ქახეთის მატარებელი გაიხსენე და გაიგებ.

— მატარებელი ზურგზე უნდა აიკიდო?

— არა, მიგ უნდა ჩავჯდეთ.

— ჰოო, იგი კი მართლაც გასაბედი საქმეა.

— მაინც რას მირჩევ?

— უნდა წახვიდეთ, უბრალო საქმე ხომ არ არის? თქვენს შეეხება.

მოგეზობდა ბილეთი ქალაქის სადგურში ავიღე და როცა შევეკითხე მატარებლის გასვლის დრო, — მოლარემ თავაზიანად მომიგო.

— მატარებელი ღამის პირველ საათზე გადის, მაგრამ ათზე რომ გახვიდეთ აჯობებს.

— რატომ ათ საათზე?

— საერთოდ, ქახეთის მატარებელზე წამსილებები შვიდი საათიდან იწყებენ სადგურზე მისვლას, რიგს იკავებენ და ემზადებიან.

— მერე სადგურის ადმინისტრაცია უშვებს?

— რატომ არ უნდა გაუშვას? — აქ ხომ საქმე მგზავრთა გართობას შეეხება.

— როგორ თუ გართობას?

— ისე, რომ სხვა მატარებლებით მიმავალი მგზავრები უყურებენ ქახეთის მატარებლის მგზავრების წვალბას და ერთობიან.

— რატომ წვალობენ?

— რა ჭიან? მატარებლის ოთხი ვაგონი უბია და თორმეტი ვაგონის საკმარი მგზავრები კი მიჰყავს.

— სად ეტევა ეს ხალხი მატარებელში ჩასვლამდე?

— ნაწილი დარბაზში, ნაწილი მოედანზე ნაწილი გასავალ კარებში.

— მერე ხალხს გავლა არ უნდა, როგორ დადიან?

— უბრალოდ: ყოველი მატარებლის გასვლა — გამოსვლის დროს სადგურის წესრიგის მკველები ეჯიკავებიან მათ ხან ერთ კუთხისკენ, ხან მეორისაკენ, ხან — გარეთ.

— მაქანზეც არის გასართობი, როცა ქახეთის მგზავრები გადიან.

— იქ რაღა?

— მისციმენ თუ არა ნიშანს, იგრილებენ ჯორში მდგომნი — წიოკობით, ჩოჩქოლით, გარბიან, ერთმანეთს თელავენ, აწვებიან, ყვირიან, იქცევიან, ატყვრევენ, ხოლო როცა მაქანზე გაუღონ, მატარებელი არ ხვდებათ.

— სად არის მატარებელი! — ყვირიან ისინი.

— მატარებელი ტრეტი პუტშია! — უბასუნებენ.

— „ტრეტი პუტი“ რომელია?

— ქვევით, ნახევარი კილომეტრის დაშორებით.

გარბიან ღრიანცელით ხურჯინებისა და ტიკების ჩნევით და ასე იგრიში მიჰქვთ მატარებელზე. ამაზე სხვა მგზავრები ერთობიან.

—:—

— სანთელი, სანთელი! — ყვიროდნენ ბნელ ვაგონში, — სანთელი ანთეთ.

— ვა, კალთაში რომ მიჯდები, ჩენი სიყმი შვილი ხარ? — მოისმოდა ერთი კუნძულისიდან.

— შლიაბა ნუ დამიწყობოტე, კამერო, — ზრდილობიანად აფრთხილებს წრიაბა ქალის ხმა ვიღაცას.

— ახარ, გებნები, რომ ეს ადგილი ჩემს ვნით ზანიტია მეთქი, არ გესმის? — უფრთღება საერთო ურიაბულს ვიღაცას დაბეჭილი საყვედური.

როგორც სიანს, „აგრესორი“ არაფრად ავღებს მის ლაპარაკს და იკავებს მის „ზანიტი“ ადგილს.

— ვაჰ, მაშ ისე გამოდის, რომა, მე ლიგანაცია ვყოფილვარ და შენ კი იტალიანცის მუსოლინი.

— როგორ თუ მუსოლინი, რა ბევრსა ყატყატებ შენა? მკვებედ ესერის მას ვიღაცა.

— ისე, რომა. გებნები თავი დაანებე მეთქი, შენ კი ნაბაროტ ეპატრონები.

— რა ძალიან იფხორები, განა ვერ გიყნობ, რომ ძველი ჩაპტნი ვაჭარი ხარ?

ამაზე „ლიგანაცია“ რბილდება და შემარიგებელ კილოზე უბასუნებს.

— ვა, შენს სიყმეს ვენაცვალე, დაგიჭერია? — დაეგმე ჰალალი იყოს, რას მუსორები?

— იმას, რო ჩაპტნი ხარ, ჩაპტნობაი უნდა მოვსაბოთ.

— ვა, მე თუ ჩაპტნი ვარ, შენ კიდევ ხოსლონიკი იქნები, მაგაზე რა გაჯავრებს? აჰა, ვაჭურედები, თვეში ვაგბდები, ხმას არ ამოვიღებ, დაბრძანდი.

ეს თეზიტი სჭირს. ზავი მყარდება. ყველა ადგილს შოულობს, ყველა სადღაც ეტევა, ყურდება ვაგონი. შემდეგ ნელ-ნელა მუსიიფი იწყება. ტკბილი და გულითადი. სადღაც ვივიღაცა საერთაშორისო პოლიტიკაზე ლაპარაკობს, ვიღაც ახალ რეკორდებზე მოუთხრობს. სტახანოვილი მოძრაობის მეთოდებზე საუბრობს.

უნუგეშო ნუგეში

— ა.კ რკინისგზის სამგზავრო მატარებლებში საპირფარეშოები ზოგჯერ დავეტილია ტვილისის სადგურში წყლით მოუმარაგებლობის გამო.

— ეს ეს არის მცხეთას ვცილდებით... მერე რა გზა გვაქვს უნდა მოვიცადოთ, ხანამ ბათუმში ჩავიდოდეთ...

— ეპეი, რა ვაქაცო ყოფილა ი სტახანოვი, ვენაცვალე იმი მარჯვენას, — ისმის იმ კუბეში, სადღაც „ლიგანაცია“ და კუნძულებზე დაობდნენ.

— პირველი დამკველია მთელ საბჭოთა კავშირში.

ეს ყოფილ ვაჭარს თავისებურად ესმის მასალათში ერევა და ეკითხება:

— ვისზე ლაპარაკობთ ძიუჯან?

— აი ტახანოვი როა, დამკველი, ჰაან ვაქაცო ყოფილა.

— რა გეარიაო?

— ტახანოვია, ალექსი ტახანოვი.

— არა თარხანოვი იქნება. ვიქნოფ, დიდებუნი ცხოვრობს. მართლაც კარგი დამკვერელი ბიჭია, — ჰამაც მირაზოვით ჭიდაობს.

— თარხანოვი, როგორ იქნება, როცა სტახანოვია? — უფრთავს ვიღაც.

— ჰო, მაშ შაიძლება ხახანოვი იყოს, — ისიც მეცნობა.

— რას მიედ-მოედები შენა? — ბრაზობს კოლმეორენე, — რის თარხანოვი, რის ხახანოვი? დონბასელი გმირია, ქვანახშირის ამომღები, რუსი კაცია.

ყოფილი ვაჭრის ჩაჭრამ სიცილი გამოიწვია.

— რაო? ნახშირის იღებსო? — მამაცხონებულო ვერე იტყოდი რაღა; მე მეგონა ჭიდაობაზე ამზობდით, — მაშ ილაპარაკეთ პაეი-ლოსტა.

საერთო მზიარულებას რევიზორის გამოჩენა სწყყევტს.

— ბილეთი, თქვენი ბილეთი, — იძახის კონდუქტორი.

— რევიზორი რუსია, უხმოდ ამოწმებს ბილეთებს. ერთ გურჯაანელს ძველი ბილეთი აღმოუჩინა.

— ომჭრაფოვატ! ეუბნება ის გამცილვბელს.

— რას მერუსულება? — ეკითხება ძველი ბილეთის პატრონი.

— დმჭრაფეთო ამზობს, — უხსნიან მას გურჯაანელი ილიმება.

— დამჭრაფამს და მეც დავლევ.

— როგორ თუ დალევ?

— იერე რომა ტრაფი სუფრაზე ვიციით, ჩიი ტაქანს ზეიდმეტათ დავალევიებთ. (საერთო სიცილი).

ერთ დედაბერის ბილეთი სოლ არა აქვს ეკითხებიან მიზეზს.

— ი შვილო, რა ბილეთი უნდა ერთი ტანჯილა დამჩნა.

— თავიდანვე არ გქონია.

— რა უშავს შვილო, გამხდარი დედაკაცი ვარ, ბევრს კი არ ვიწონი. ხომ სულ ერთია, მაინც მიგორავს ე მატარებელი.

— კაკ ფამილია? — ეკითხება მას რევიზორი.

— კეკელა, შვილო!

— კეკელა შვილო?

— არა, შვილო, კეკელა!

— არა შვილო კეკელა?

— არა, კეკელა, კეკელა, შვილო.

— არა კეკელა შვილო? (ყველა ეს სიტყვები, რევიზორს დედაკაცის გვარი ჰგონია იწერს და ვაკვირებით ამზობს):

— სტრანხო, სკოლკო ფამილიი უ ეტომ ეჩნინი?

სიცილი მატულობს, მზიარულება იზრდება; და ასე მზიარულად მივიდვართ გურჯაანამდე, სადღაც მე მიმავრებული გაბლაგვართ თქვენის კამპანაის ჩასატარებლოი.

შახსადანი

— ვაიგე? ჩვენი კლასიკოსები კოლმეურნეობაში შენულან: კოლმეურნეები კითხულობენ.

ბიბლიოთეკის ქართული

კიროვის რაიონის სასამართლოს 1936 წ. 4 თებერვლის (საქმე № 2-713) გადაწყვეტილებაში ვკითხულობთ:

„განიხილეს საქმე არშაკ უმიკოვის მიხეილ თოფურიასთან სარჩელის გამო მის ბალკონიდან უმივალნიკის ჩამოღების შესახებ:

სასამართლოს ძიებით გამოირკვა, და დადასტურდა ის გარემოება, რომ მხარენი ცხოვრობენ ქ. ტფილისში ფელიაბოვის ქ. №20 მდებარე სახლში, მეორე სართულზე“.

როგორც გადაწყვეტილებიდან სჩანს, გამოსარკვევი და დასადასტურებელი „უმივალნიკის“ ადგილი კი არ ყოფილა, არამედ ის, ცხოვრობენ თუ არა მხარენი ტფილისში და თუ ცხოვრობენ, რომელ ქუჩაზე, რომელ სახლში, ან რომელ სართულზე?..

შემდეგ: „მოპასუხეს მაძიებლის ბალკონ-

ზედ, რომელიც არის დაშორებული 12 მეტ. უკიდურა უმივალნიკი და გაკეთებული აქვს ბალკონის მხრიდან პატარა პერეგაროტკა, რაც ერთი კაცი ვაიმართება. ე. ი. სიგრძე სივანე უდრის დაახლოებით ერთ მეტრს“.

როგორც ტექსტის შინაარსიდან ჩანს, აქ ყურადღების ცენტრში „უმივალნიკი“ კი არ არის, რისთვისაც ორი ოჯახი ერთი მეორეს გადაეცადა, არამედ: „პერეგაროტკის“, კაცი-სა და ბალკონის ზომა.

კიდევ შემდეგ: „გარდა უმივალნიკისა მოპასუხეს არაფერი აქვს შიგ და ხმარობს პირ-საბანს“...

როგორც ვხედავთ მოსამართლეთათვის „უმივალნიკი“ და პირსაბანი სხვადასხვა ნივთია.

ამ გადაწყვეტილების ნოლოში ვკითხულობთ: „მახვე (მოპასუხეს) გადახდეს მაძიებლის სახარგებლოდ ადგილობრივი დათვალიერების ხარჯები 40 მანეთი და სასამართლოს ხარჯი 5 მანეთი“.

ჩვენ ვფიქრობთ, რომ სასამართლოს შრომა ძლიერ იაფად არის შეფასებული. ნუ თუ ამდენი ჯაფა სამი მანეთის მეტი არ ღირს? ეს ხომ თავის თავის შეუფასებლობაა?...

მალამო

ნიანვის შენიშვნა: ჩვენ გვგონია, რომ არც სამი მანეთი ღირს ასეთი შრომა. ალბათ ეს ჰქონდა სასამართლოს მხედველობაში, როცა სასამართლო ხარჯები სამ მანეთად შეიფასა.

—მეც იჯახის განმტკიცების მომხრე ვარ, მხოლოდ აბორტივ
მტკიცე ბაზაზე, რა არის კარგი იჯახი? — თეორია, რა არის
კარგი აბორტი? — პრაქტიკა, და საქმოდ ხელსაყრელიც. განხა-
კუთრებით მაშინ თუ სწრაფად აკეთებ და ვასამრჯელოსაც
ხლომად იღებ. მე, როგორც ექიმი — აბორტიზირი პრაქტიკის
მომხრე ვარ, და უპირატესად საკუთარი პრაქტიკისა მე თვითონ
შეაიხ ბაგშიაღი. *თბილისი კომუნისტური უნივერსიტეტი*

—რა უბღათ შათი იჯახს დავებმარო? ხიამოვებთ, მაგ
წემო ძირითადი ხელუასიდან, მე ხხედაც მათ სახარებლო
ყოველთფურად ჯამაგირიდან შნ შან. და 09 კაბ. შირიცხავეს
მშობლებს დავებმარო? უარს არ ვამბობ. მე ისედაც გახულ წელს
ფასდაღებთ მამარქმს ვაუგზავნე ხმელი ტარანი. დეე, ჭამოს
მოსუცმა. მე არა ვარ წინააღმდეგი, მაგრამ არ შეიძლება დახმა-
რება უხასრულობამდე. ახე, რომ მოვიქცე მე ვერასდროს ვერ
შეიიძენ ავტოს.

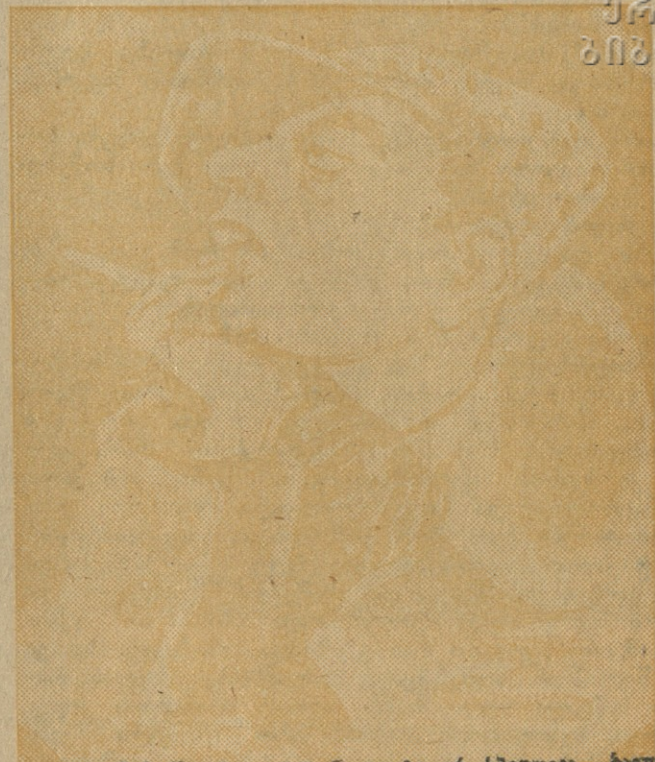
—ნება მიბოძეთ ქმრის მაგვირად ვილაპარაკო: ის მეტად გაუ
ბეღავია და საკუთარ პასუხის მიცემას არაა ჩვეული. მე ბავშვე-
ბის ყოლის მომხრე ვარ, მაგრამ ისინი ტანს უფუჭებენ ლამაზ
ქალს, ამიტომ მე შევიძინე ფინია ჯეკა. ის ძალიან უხდება ჩემ
ფიგურას. ბავშვებს სჭირდებათ ჩაცმა-დახურვა, ივანე პეტრეს-ძენ
ყო ძლივს ყოფნის ძალ-ღონე, რომ მე ყოველი სეზონის შესაფე-
რად შემოსოს. ამიტომ ჩვენი ცოლ-ქმრობა მტკიცე სულიერი
კავშირზეა მხოლოდ დამყარებული: ხან ის მწერს უირიმში, ხან
მე ვუბასუბებ კავკასიიდან... ცოლის მოვალეობა? — არ ვიცი, არ
გაშიგია. ხხვათაშორის ამის შესახებ რაღაცას მელაპარაკებოდა
ერთი ახალგაზრდა, როდესაც უკანვე მაცოლებდა მონკოვში ქმარ-
თან.

— ამბობენ; ნუ აფერებ სახალხო სასამართლოში აღიმენტების
საქმეებს, როგორ დავამოაფრო სწრაფად, როცა მოდის შენთან
ორი მოქალაქე და აცხადებს, ერთი მათგანი ამბობს: „მე დედა
ვარ“ მეორე კი გვეუბნება: „ზოგიერთი წერილმანი ფაქტების
მიხედვით შეიძლება მე მამა ვიყო. მაგრამ ფულის გადახდა არ
მსურს“. რა თქმა უნდა ვიწვევთ, მოწმეებს, რომ გამოვარკვიოთ
რომელია მშობელი და რომელი არა. ამის გამო საქმეც განრე-
ბულია. გაზეთები საყვედურს აცხადებენ და გვირტყამენ. ბავ-
შვებო კი იზრდებიან და არც ჭამენ ძალიან ჩახლავორთებული
სიყვარულისა და ფულის გადახდის საქმეები...

— მთელი ჩემი არსებით ბედნიერ ქორწილსა და შვილებს მაგრამ ალიმენტების წინააღმდეგ ვარ ალიმენტებს განსუთქი-
ლება შეაქვს მშრომელ ოჯახის მყოფობაში. ალიმენტები ამხე-
დრებს ბავშვებს მამის წინააღმდეგ და არ ავიწყებენ მათ აფიანთ
თავს. ერთხელ, როდესაც ერთ „დაუმსხვილებელ“ ტრესტის სა-
მეურნეო ნაწილის გამგის მოადგილე ვიყავი, მე როგორც მამას
და სამეურნეო მუშაკი ერთი ბავშვისათვის ვახდობ ალიმენტებს
და მერე რა? — არავითარი მორალური კმაყოფილება. ხელში
ვგრძნობდი რაღაც დანაღებს და ფოსტა-ტელეგრაფში მჭირდე-
ბოდა ხლოფორთი. ქალი თავისუფალი უნდა იყოს, დეე, მას
სახელმწიფომ აძლიოს ხელფასი, აბა რატომ უნდა იყოს ის დამო-
კიდებული კერძო ხვადზე—მამაკაცზე?

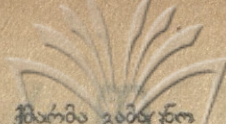
— შემოქმედებით ლუსკან ოჯახი არ სჭიოდედა, ბავშვები,
შენის ბაიონი მარტო ცხოვრობდა. ჯერ უაღადა აკრეთვე. როცა
მე ვარააფან სონახთან წავედი ვცხოვრობდი გენრიეტასთან და
დავსდევდი ნინას, ვიგრძენი ოჯახის მთელი საშინელება. მე არა
თუ აღარ შემქმლო შემოქმედება, დროც აღარ მქონდა, რომ
კატო მენახა. ოჯახი ეს სიყვარულის ლეშია, ხელფასის კრემატო
რიუმი და საერთოდ ოჯახი არაა ზეგარდმო ნიჭით მომადლებუ
ლი კაცის საქმე. ცოლებს საკითხი შედარებით ადვილია: ისინი
გვალატობენ და სხვებთან მიდიან, მაგრამ ბავშვები? ისინი არას-
დროს არ გვალატობენ და ყოველთვის შინ რჩებიან, როგორი
უმსგავსობაა! საერთოდ ნუ მაწუხებთ მე ყოფაცხოვრებით მე ეს
ორი წელია უამისოდაც ვერ ვახერხებ მუშაობის დაწყებას და
ვცხოვრობ მხოლოდ სამი გამომცემლობის იმედებით ჩემი ტალან-
ტისადმი.

— არა ვარ კერძომშრომელი ოჯახის მოწინააღმდეგე. პირი-
ქით, თვით მე ამ ცოტახნის წინად სამი ოჯახი მყავდა და ყვე-
ლა თითქოს განგებ გაჭირვებაში იმყოფებოდა. ახლა მათი რიც-
ხვი შემცირდა. ერთი ოჯახი არქიტექტორს მიბოძრდა, უკვე
აღარა გაჭირვებული. სარეჟისორად ხაზაფხულს საკოსტუმერც გამო-
მიგზავნენ. მაგრამ რა შუაში არიან ბავშვები? მე დიდებს ვაძლევ
უპირატეხობას. განსაკუთრებით ბლონდინ ქალებს, ბრუნეტ ქა-
ლებსაც, მოდების ფურნალის ორი—სამი ნომერი პატეფორნი—აი
რა ცოტა სჭირდებათ დიდებს. ბავშვები კი რა დიდი მოთხოვნი-
ლების არიან! არა, პასუხისმგებელ დაქანცულ მუშაკებისათვის
ჯერ კიდევ ძლიერ ადრეა მრავალბავშვიან ოჯახზე ფიქრი.

— ძალიან იმიჯო ალიოა, დაიბადა რევოლუციის იეთოთსაქტე
წელს. არავითარი ძველი ჩვევა არა აქვს. იზრდება ნორმალურ
პირობებში, რომ გახდეს სსრკ-ს კარგი მოქალაქე. დასაკრთხავთა
არა მომზიდველ კომპანიაში შემთხვევით მოხვდა; მას რომ შეე-
ძლოს თავის აზრების ნათლად და მკვეთრად გამოთქმა, ის აუ-
ცილებლად ასე უმასუსებდა:
— მაღლობს ვაცხადებ იმ კანონისთვის, რომელიც მტკიცედ
იცავს საბჭოთა ოჯახის ინტერესებს და ჩემ უფლებებს.

რომელიღაც ნაღვლიანი ჩვენს კუბში შემოვიდა მეზარი ქალი.

— ფატუვა ხარ შენ? — შემოსვლისთანავე შევკითხა მას ვაგონში მყოფი მეზარი ქალი.

— კი, ვარ, მაგრამ შენ ვინა ხარ?

— ვერ მიცანი? მე კესარია ვარ! — და სინათლეზე ძველმა მეგობრებმა ერთმანეთი იცნეს. იცნეს და ერთმანეთს ჩაეკონენ ერთმანეთი ჩაკოცნეს.

მე თავი მიძინარედი მოვიკატუნე, ზემო ადგილზე ვიწექი. ხოლო ჩემს პირდაპირ მეორე ზემო ადგილზე ვილაც შეხარხოშებულ ლი მოქალაქეს ღრმად ეძინა.

— საიდან მოდიხარ კესარია?!

— ეჰ, ჩემო ფატუვა; საიდან მოვიდარი რომ ვიძებო, ეს მთელი ჩემი თავდასაფალი იქნება. უბედური ვარ, ფატუვა უბედური, უბედური ვარსკვლავზე გყოფილვარ დაბადებული.

— რა მოგივიდა, კესარია? ხომ ვატხოვრიდი?

— განა ვიბრძობ! ჯერ იყო და გავეცი ჩვენი დაბადების მასწავლებლს. ვერსად აღარ ვიყავი... რთხს... ხეთხს... ათს... ერთი წელიწადს... მეორესაც, მაგრამ შენ არ მომიკვდევ, არ იქნა ცხოვრებას პირობების გაუმჯობესება. ხომ იცი მასწავლებლის მაშინდელი ხელფასი? შენ კი მიცნობ. თავიდანვე ვიყავი გემოვნების ქალი. მაყვარდა: ჩაცმა-დახურვა და წასვლა-წამოსვლა. მზიარული ცხოვრება და დროს ტარება. ჩემი ქმარი საწყალი კი, როცა ჯამაგირის მიღებას ელოდებოდა, გაანაწილებდა ძველ ვალებში და ვაბიჯი აღარ გვრჩებოდა. შემეცოდა საწყალი, შევიბრაღე და გავეცარი. თითონ შენ ვანსაჯე: იცხოვრებოდა მსთან? არ იცხოვრებოდა. მისი მცირე ხელფასი რას გვიხამდა ორ სულს. ჰო, ეს მოხდა მეორე წელიწადს. ხომ ხედავ, რამდენხანს ვამიძლია მსთან. აი, ასეთი საწყალი გული მაქვს. ალბათ ერთმანეთს კიდევ არ ვაგვიცხოვრობით, მეცოდებოდა, მაგრამ ერთ ზაფხულს ჩვენს დაბას ესტუმრნენ მსახიობები და პოეტები. საღამო ვამართეს. ერთ ახალგაზრდა პოეტს ისე მოგეწონე, რომ ჩემზე ლექსი დასწყრა და სცენაზე წაიკითხა. ის ლექსი, აი, აქა მაქვს. — და მან ჩველიგულიდან ქალაღდი ამოიღო. — აი, ნახე რა მშვენიერი ლექსია:

როცა ხედავს მაგ შენს სახეს

მოკურავე ცაში მოვარე,—

ის ღრუბლებში იმალება

დარცხვენლი და მწუხარე.

— მართლა ძალიან შეყვარებინარ! — დაუდასტურა ფატუვამ.

— ძალიან, ისე ძალიან, ჩემო ფატუვა, რომ აი ნახე რას წერს ჩემზე:

მე უშენოდ ვერ ვიცოცხლებ.

მე არა მაქას გასაქანი.

მივეჯახე შენს ალვის ტანს,

ვით მყინვარზე ამირანი.

— სულ მთლად გაუგეებია, კესარია. შენს სიყვარულს.

— ხომ ხედავ, ალვის ხეს შეადარა ჩემი ტანი, რომელიც უფრო მუხას ჰგავს.

— ასე იცის სიყვარულმა.

— რაღა ბევრი ვაფარძელო, ჩემო ფატუვა, ვაფარძე ცოლად.

— აბა, რას იზამდი!

— შენც კი იცი, როგორი ნაკითხი ქალი ვარ. დანტე უგალოზდა ბეტრინეს, პეტრარკა — ლურას, ლეონარდო-და-ვინჩი — ჯიოკონდას და ჩვენი შოთა — თამარს. მეგონა მეცა და ჩემი ახალი ქმარიც ხელოვნების ახალი ღმერთები ვაფარძებოდათ. რამდენი ხანია კაცობრიობას არა ჰყავს დანტე, პეტრარკა, ლეონარდო და შოთა. ალბათ ახლა დაიბადა ერთერთი მათგანი ჩემი მეორე ქმარის სახით-მეთქი, ვფიქრობდი, ჰო-და გავყვი.

— ძალიან კარგი გიქნია!

— აგერ გეტყვი. ტფილისში ჩანვლისთანავე გამოირკვა მისი ავლადილება. თორმე ვაფხეკილია. შევურივედი ბედს. თითქმის ერთ წელიწადს ვაჭედი მასთან. ნშირად ითვრებოდა: ამბობდა: ასე ვიცით პოეტებმაო. ვეღარ ვაგუძელი. მივატოვე, აბა რა მექნა, ჩემო ფატუვა?

— ძალიან კარგი გიქნია.

— ჰონორარზე და ისიც იმისთანა პოეტის ჰონორარზე ცხოვრება შეუძლია ჩემისთანა ქალს? სიმართლე გითხრა, როგორც კი შევეჩვიე რომ მასში ხეირი არ იყო, დავიწყე სხვა საქმრის გამოჩინება.

— აბა რას იზამდი, ბებია!

— შენ კარგად იცი, თუ თავიდანვე როგორ ვიყავი კინოთი დატაცებული. ტანის სისქელემ შემეშალა ხელი, თორემ კინო-

მსახიობად მივლოდა წასვლა. ჰო-და, ჩემმა პოეტმა ქმარმა გამაცნო ერთი წვერიშეგებულ ახალგაზრდა, რომელსაც, კანონიერად მოიკვდინებენ. საკმარისი აღმოჩნდა, რომ მეგობრობინებდა მისთვის ჩემი მისდამი სიმბატია, რომ წინადადება მომცაქს: მცხოვრებოდა ჩემი მეც აღარ მიყოყმანია.

— რაღა იყოყმანები, ქალი!

— მეგონა, რომ დიდი მსახიობი ვახდებოდა, ქართველი ფერბენსკი, ანდა ჩაპლინი. მაგრამ დაზე ჩემს უბედობას. სურათი შუა გადაღებაზე იყო, რომ სრულიად მოხსნეს უფარგისობის გამო და ვათავდა ჩემი კინო-მსახიობი ქმრის კარიერა.

— შეგიძლიანთ მიბრძანდეთ საოღანაც მოსულხარ. მე შენი რჩენის თავი არა მავს! — მოთხრა ერთ დღეს.

— ეს შენ რომ არ გეთქვა, მე უკვე დიდი ხანია ვიცოდი და კაციც მყავს ამორჩეული! — ნიშნის მოგებით ვუთხარი.

— მერმე ვის ვაპყვი? — შევკითხა ფატუვა კესარიას.

— დახურული განმანაწილებლის ნოქარს. ხომ გახსოვს, დახურული კოთბორატელების ნოქარები იყვნენ მაშინ ყველაფერი. ისე შევეყვარდი იმ ნოქარს, რომ მიატოვა ცოლ-შვილი და აღიბენტ-საც აღარ აძლევდა.

ყველაფერი ჩემთან მოქონდა. მაგრამ მალე მოიპოო დახურულეში. საქონლით გაიფსო ყველაფერი. დავარდა იშკილებიდან ჩემი ნოქარი ქმარი. ვადაბარების დროს დანაკლისი აღმოჩნდა. დაიქორეს და განახალში ჩასვეს. დავრჩი ისე უქმროდ. ეს ყველაფერი ისე უცბად და მოულოდნელად მოხდა, რომ მე სხვა საქმრის გამონახვა ვეღარც კი მოვასწარი. მაგრამ ბევრი არ დამიყოვნებია. ერთი დირექტორი გამაცნეს. ვაფუცინე, გამიცინა, სამსახურში მომაწყო და სიყვარული გამომიცხადა. მანაც მიატოვა ოცი წლის სტაჟიანი ცოლი შვილებით და მე შემირთო. შემაცურა ფუფუნებაში. მაგრამ სულ რიოაც სამიოდე თვე იყო გასული, რომ დაიწყო პარტოკომენტების შემოწმება და ჩამოართვეს პარტბილეით.

— მერმე რაღად ვინდოდა.

— არაფრად დირექტობრიდან მოხსნეს და პასუხისგებაში მისცეს.

— საწყალი კესარია! მართლა რამდენი დავიდარაბა ვადავიტანია.

— ჯერ საღა ხარ, ჩემო ფატუვა. ასე უქმროდ რომ ვარ დარჩენილი უნუგემო მთავარობაში, ტრამვაიში ყური მოვკარი ლამაზეს მასწავლებლებისთვის ხელფასის მომატებაზე. რაღა ბევრი ვაფარძელო, დავავლე ხელი გავნეთს, რომელშიაც ეს ამბავი ეწერა, და ვაფებე ზაფრე სოფლად, სადაც ჩემი ყოფილი, პირველი, მასწავლებელი ქმარი მასწავლებლობს.

— კარგი გიქნია!

— სახლში ახალგაზრდა ქალი და პატარა ბავშვი დამხვდა.

— ვინ იქნა? — შემეკითხა ახალგაზრდა ქალი.

— მასწავლე ხელი ვასო ბეჯითაძე აქ ცხოვრობს! — ვკითხე მას. მე იგი მეგონა სახლის პატრონი, რომლის სახლშიაც ბინა ჰქონდა დღემული ჩემს ნაქმარებს.

— დიან, აქ ცხოვრობს, შემობრძანდით სახლში! — თავიზიანდ შემიბატეჯა სახლში. მეც თამამად შევედი, როგორც საკუთარ სახლში!

— აბა რას იზამდი, მართლაც საკუთარი იყო.

— კარგი სახლის პატრონი გვეყოლება, კარგად მოგვემსახურება. ყველაფერი კობტად, სუფთად და ლამაზად არის დალაგებული! — ვაფეჯირე და არხინად წამოვეწქი საქანელაში. სწორედ ამ დროს შემოვიდა სახლში სკოლიდან დაბრუნებული ვასო. მე მაშინვე წამოეხტი და ჩავებიე, მან უცბად ვერ მიცნო.

— ვასო, ვერ მიცანი? მე ვარ კესარია, შენი ცოლი.

— გთხოვთ მიბრძანდეთ! — მრისხანეთ შემომიტია მან.

— ბებია, რა უზრდელი ყოფილა! — ვაუტვირდა ფატუვას.

— ვასო, ნუ გეშინია. აწი არ ვაგეჯეცივი, აწი არ ვაგეყრები, არ წავგინებები. ხომ გაიგე, თუ რა ზორბად ვადიდეს მასწავლებლების ხელფასი. თქვენი პროფესია აწი არ ჩამორჩება არც ერთ სხვა პროფესიას. შევრიგდეთ, გენაცვალე, და ვიცხოვროთ ტკბილად, ერთად.

— გთხოვთ, მიბრძანდეთ, მე მყავს ძვირფასი და საყვარელი ცოლშვილი. აი, ესენი არიან! — და მიმიითითა ახალგაზრდა ქალზე რომელსაც ხელში ბავშვი ეჭირა.

— უი, ბებია, ალბათ ის ქალი სახლის მეპატრონე კი არა, მისი ცოლი იყო!

— ჰო, მისი ცოლი და შვილი იყო... ახლა იქიდან მოვიდვარ, ჩემო ფატუვა, პირში ასე ჩალაგამოვლებული. ასეთი უბედური ვარ, ჩემო ფატუვა, ასეთი უბედური!

მეც ვეთანხმები, კესარიას თავისი ცხოვრების შეფასებაში.

ქერა

გარიერ გელავაჲ კომკავშირის ბილეთით

ლანჩუთის რაიონში ისევ გამოჩნდა ახალი ტარიელი. ჩვენი დროს მკლავად გარდასასროლო იარაღისა შეჭურვილია აგროტექნიკოსის მოწმობით და კომკავშირის საწევრო ბილეთით.

ეს თანამედროვე ტარიელი ვახლავთ ლანჩუთის რაიონის სოფ. ნიგეზიანის და არჩულის ყოფილი და ამჟამად სოფ. გულიანის აგრო-ტექნიკოსი ვანო უნგიაძე.

— წელიწადში თვე მარტო თორმეტი, ქალები კი ჩვენს ქვეყანაში აღრაცხელია, თვეში თითო ქალი მაინც უნდა მომეწონოს... მაინც არ დაიღვეა! — ფიქრობს ხოლმე თავის გულში ტარიელი... უკაცრავად, ვანო უნგიაძე.

მიუხედავად ასეთი წარმოდგენისა, ვასწირა ბედმა და არც ერთმა ქალმა არ გაიზიარა ვანოს „ფილოსოფიური კონცეპცია“ არც ერთი ქალი არ დაეთანხმა ვანოს ცოლად გაყოლაზე მის მიერ გათვალისწინებულ ვადით.

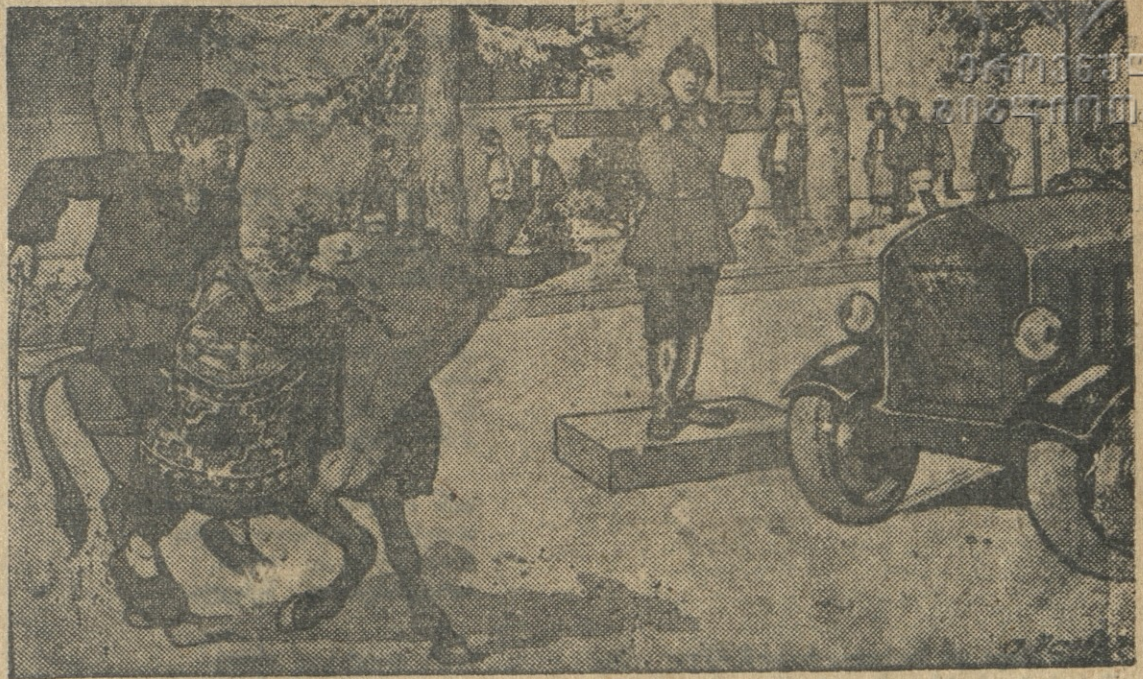
ვანომ ინტიმარი მაინც არ გაიტუნა. ერთხელ ნუნუათი გამობრუნებულმა ქალების კრებულს თვალი გადაავლო და ჩაილიღინა:

„ამასა, იმასა
ამას, იმასა
მოვიტაცებ და წაგიყვან
ჭრელ კაბიანსა.“

შეადგინა გეგმაც, მოიშველია ძმა ბიჭები და მართლაც რამდენიმე დღის შემდეგ „იმიშვლა რევოლვერი“, მოიტაცა და წაიყვანა „ჭრელ კაბიანი“.

გავიდა ამ ამბის შემდეგ ერთი თვე. მან ისევ იმიშვლა რევოლვერი და ჭრელკაბიანი მეუღლეს გულზე გაუღირა.

— არ ვნახო ჩემს ოჯახში, ერთად ცხოვრების ნორმა უკვე შესრულებულია. დაიკარგე აქედან, თორემ ეს არის „ლივრის“ ტყვიას დაუახლო გულზე.

— აცე, ვირო, რას ვაჩერდი? ვადადი რაღა!
— ვერა ხედავ გზა დაკეტილია და ვადახვლა არ შეიძლება?

— ვანო რას ამბობ?

— ხმა, კრინტი! მარში! ერთი! ორი!

ალარ აცალა სამის წარმოთქმა და შიშით აკანკალებული ქალი ხელივანი „მეუღლის“ უვალებიდან გაჰქრა.

— წელიწადში მხოლოდ თორმეტი თვეა... რა ცოტა რიცხვია!... რა ბევრი ქალებია!... თვეში თითო ქალი მაინც უნდა მომეწონოს... ეხ, ძლივს არ მოვიცილდე ი ჭრელკაბიანი დედაკაცი?... არ მომწონს ჭრელკაბიანი ქალები.... — ფიქრობდა „ვანიკა“ უნგიაძე და ერთხელ, როცა ისევ ღვინით ვალეშილმა თვალი მოკრა შავ ტანსაცმელში გამოწყობ-

ბილ ქვირე ქალს მძის ისევ ჩაილიღინა:

„ამასა, იმასა
ამას, იმასა....
მოვიტაცებ და წაგიყვან
შავკაბიანსა.“

„ვანიკა“ უნგიაძე მალე გაეშურა შავკაბიანის ბინაზე მძის ქალის მოსატაცებლად.

„შავკაბიანის გულის კარი გამიჯნურებულ ვანკასათვის დაკეტილი აღმოჩნდა, მაგრამ უფრო სავალალო „ვანკასათვის“ ის იყო, რომ გულის კართან ერთად დაკეტილი აღმოჩნდა ქალის ბინის კარები... ედგურა მძის ქალის ბინის კარებს დუგლანის ვანგოლიბოლი მოხვერივით ვანო უნგიაძე... ედგურა, მაგრამ ვერ შეამტერია... — კომკავშირის ბილეთი ჯიბეში მაქვს, ჩოლოქის სიგრძე ლულიანი რევოლვერია წელზე მკიდია. როგორ უნდა დამიბრთვეოს! — გაცხარდა ვანო უნგიაძე და დაკეტილ კარებს ისევ დაეხვერა.. მაგრამ ამოდ... ვერა რაფერი გააწყო... — მე თქვენ გიჩვენებთ! — ჩაილულულულა მან სარკმელს მაშურა. ვაისმა იმხვე წუთში მინების ლაწალაწი, ქალის კევილია, შოშის ნამსხვრეთა წკრიალი... მოცვიდნენ მეზობლები.

— ვინ არის ეს ლოთი?

— ვინ არის ეს ხელივანი?

— აგრო-ტექნიკი ბრძანდება!

— კომკავშირელია!

— ფხხ!!... — ვაისმა შეგროვილ კოლო მეურნეებში.

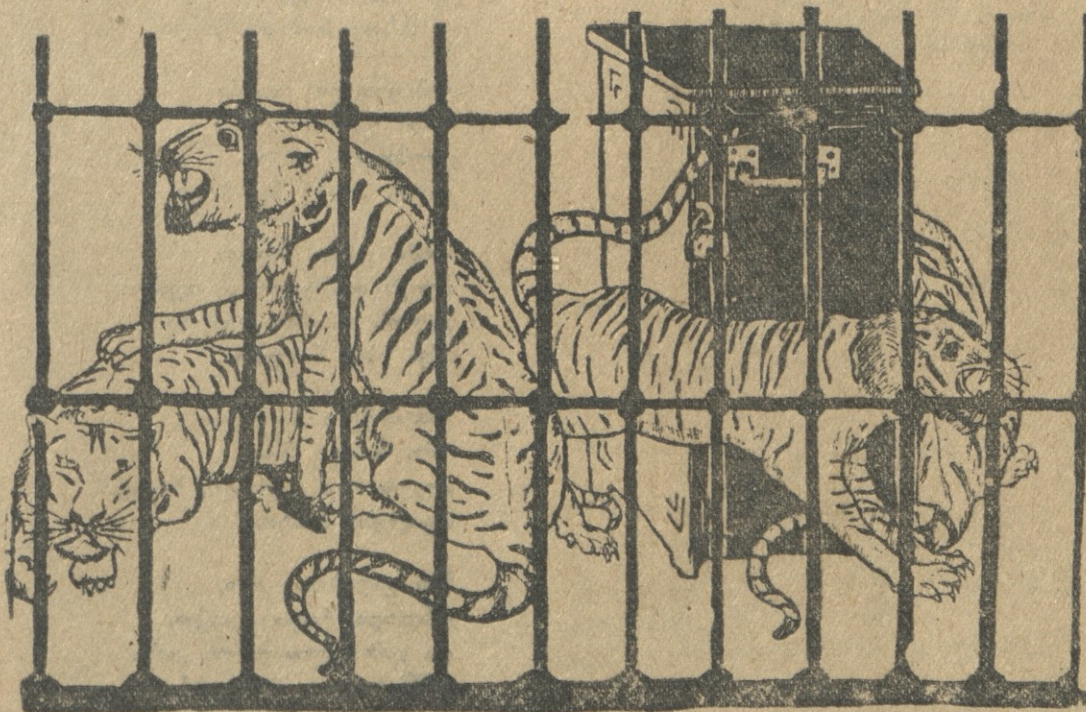
შეუღვინეს ოქმი.

ლანჩუთის რაისასამართლო ჯერ მაინც ხმას არ რღებს, ვანოს საქმე „ძმა-ბიჭებმა“ მიაძინეს და თავხედი ხულივანი „დამკვერელის“ სახელით სოფელ გულიანში ვადაიყვანეს. გათამამებული ხულივანი, როგორც ადგილობრივი კორესპონდენტი ავეიწერს, ლათომბას აგრძელებს, ხელში რევოლვერს ათამაშებს და ახალ „დამკვერელურ“ აქტებისათვის ემზადება.

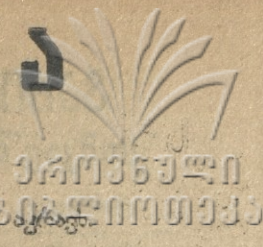
იცის თუ არა ამის შესახებ ლანჩუთის რაისასამართლომ და კომკავშირის კომბიტები?!

ს ი ფ ხ ი ზ ლ ე

„ნიუ-იორკის ზოოპარკის მკლავის მოთხოვნით ზოოპარკის ცეცხლგამძლე საღაროს ბენგალურ ვეფხების ვალიაში ინახავენ“
ნახ. გ. როსებახი

— ფრთხილად ძმამ, არ ჩავეძინოს, თორემ ვალიანად მოგვიპარავენ!

შეკავშირება

თმები გამზრდა, თითქოს
დეკანოზი ვარ კარის
და გასაპარსად წვერის
მივდივარ, მივინჯარა.

პირველყოფილ ვაცს ვვავარ
ამ სახით, „ეშით საცხე“;
— კინო-არტისტი მოდის!
ამბობს ვინც მხედება გზაზე.

და მეც ვიფერებ პოზას,
ულვაშს ვისწორებ თითხით
და წინ მივდივარ ჩქარა
კინო-არტისტის „ვიდით“.

თან თვალით ვეძებ ამრას,
თითქოს გამჭრალა ეხლა,
მოუთმენელად მინდა
პარიკმახერთან შესვლა.

ქონა დავტოვე ერთი,
განვლე ორი და სამი,
ბოლოს ძლივს ვაღწევ მიზანს,
ბიჭებით განაწიმა.

— ახლა კი მივხვდი, რატომ ჰქვია „შეკავშირება“, სიჩვეთქმული, შეკავშირებული არიან, რომ არ დაიცვან ნიხრი და სისუფთა ვე.

დაწესებულებებში არსებული ნაპარიკმახეროები მოფაფეებული არის კიბეების ქვეშ, დერეფნებში და სხვა შეუფერებელ ადგილას, რის გამოც არ არის დაკრული პიფიე-სურსანიტარული პირობები.

ნახ. გ. ისაევინ

გ. ისაევინ

მუქი დარაბა მოსჩანს,
წინ ვაკვირდები აბრას
და მას თერთმეტი ასო
„შ-ე-კ-ა-ვ-შ-ი-რ-ე-ბ-ა“

ასე უხმობენ ერთერთს
პარიკმახერთა არტოოს,
(მის წვერთა შორის ვიცილობ
ბევლ ქოსა დალაქს პართენს)

კარი შევალე, შეველ,
სავარძელს ვეცი ხელად,
სარკეს ვავეცქვრი, ვხედავ
შეგ სახე მიჩანს ჭრელად.

და ვეკითხები ოსტატს,
— ეს რა მოშვლია სარქის?
და წერტილები, ვარკვევა
ჭუჭუი ყოფილა სარქის.

სარქის ხელს უნვამს სარკეს,
თვალს სკვინჩასავით ნაბაცს,
და დაუბანელ-ხელით
ფინჯანში საპონს ქათავს.

გამქაფა, დანას მიღერს,
შიშით თვალს ვხუტავ... ვახელ: —
ვხედავ სარკეში ხუთვან
დაკარული მაქვს სახე.

მეწვის კანი და ვფიქრობ
(თან მომიშვია ცხვირი):
ამდენ ჭრილობით ომში
შევიქნებოდი გმირი.

და ამ ფიქრის დროს პირზე
შაბი წამისვა წამზე,
სახე ნატყუნმა სიმწრით
ცაფა დავიწყე სკამზე.

საპნით გასვრილი თათი
ნიკაბზე შემაწმინდა
და ჩამწურულა ყურში:
— მასაფე ხომ არ ვინდა?

უკმაყოფილო დარჩა
უარი უთბარ როცა,
დაუბანელი თათი
კვლავ პირზე შემახოცა.

ნიხრი ეკიდა მალლა,
ძლივს მისწვდებოდა თვალი,
წვერის გაპარხვა ღირდა
იქვს აბაზ ნახევარი.

გამომიწერა ნაცვლად
ორი მანეთი მანა,
ფულს რომ ვიღებდი, ხურდას
თვალეები მიატანა.

წინ ვადამიღვა ოფი,
უნდოდა რაღაც ეთქვა,
და გამოსვლის დროს კარი
გამწერალად მომახეთქა.

გ. ისაევინ

ჰიგიენის სახლი

საბავშვო სასახლე

გარეობაზე ვაგონიდან გადმოვიდა თუ არა, ნიანგი შეხვდა მას. ძველმა მეგობრებმა ერთმანეთი გადაკოცნეს.

— სად მივჭებარება, ბესია? — ჰკითხა ნიანგმა მას.

— ავტო მივდივარ სასახლეში, მთავრობაში. ჩვენი კოლექტივის შესახებ მაქვს საქმე!

— კოლექტივის თავმჯდომარე ხარ. რატომ არცხვენ კოლექტივის მთავრობის წინაშე?

— რას ლაპარაკობ? ვარცხვენ კი არა, გვემუხვს ყოველთვის გადაჭარბებით ვასრულებთ. ჩვენი კოლექტივის ყოველი წევრი შეძლებულად ცხოვრობს.

— შენ არ გეტყობა! — და ნიანგმა ახელ დახვდა მას. ათვალიერ-ჩაათვალიერა თავიდან ფეხებამდის.

— ვგრე ნუ კი მიყურებ. ეს ახალი ჩემუბია, მაგრამ დასერილია, რადგან წამოსვლის დროს წვიმა იყო. თმისა და წვერის ვაკრეპა-მოპარსვა ვერ მოვასწარი, რადგან ვახურე-ბულოი მუშაობა გვქონდა და... მაგრამ ნიანგმა შეაჩერა ბესია.

— თურმე ამს. სერვომ ერთი დირაპლონი არ მიიღო, რადგან მასთან დირექტორი წიორგაუპარსავი შესულიყო. ვერ გაიპარსეთ, და შემდეგ მოდიოთ მოხსენებაზეო, — უთხრა თურმე მას.

ახეა, ჩემო ბესია, ეს ყველაფერი წესია.

ვგრე წესრიგში მოიყვანე თავისი თავი: გაიპარსე, დაიბანე, ვაიწმინდე, ვაკობტავდი და ისე გამოცხადდი მთავრობაში.

— ეეე, რას ამბობ? სად მაქვს ამდენი დრო... დაბანას აბანოში წასვლა უნდა. მერმე გაპარსვა... მერმე ვაწმინდა... ამას მთელი დღე მოუნდება. დრო არა მაქვს.

— სულ არის ეს ერთი საათის საქმე.
— ერთ საათში აბანოში ვერ მივალ.
— ყველაფერი ეს ერთად არის აქვე. წამოდი ჩემთან! — და ნიანგმა ბესია შეიყვანა

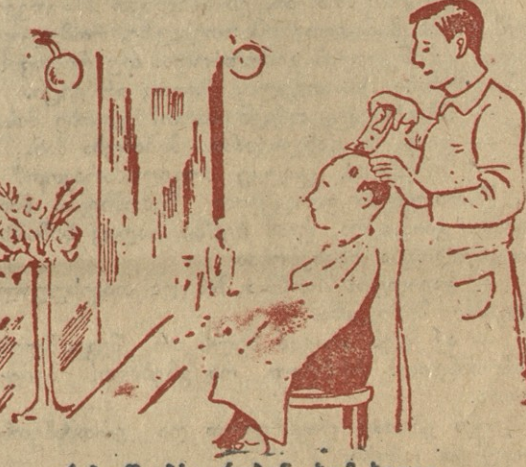
საქართველოს წითელი ჯვრისა და წითელი ნახევარკმთვარის საზოგადოების

ჰიგიენის სახლში

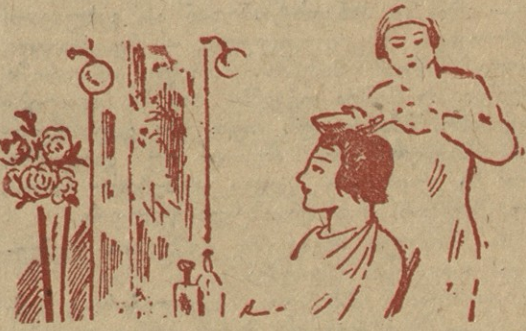

ფენსაცმელის ვასაწმენდად დაჯდა ჩვენი ბესიაო... მოეწონა ვაწმენდილი, ახე უკეთესიაო.

საბავშვო სასახლეში ნიანგმა დაათვალიერე ბესია ყველა განყოფილება.

აქ ბავშვებს კრეჭენ, ხომ ხედავ, როგორ უვლიან ბატარებს! ვინც კარგად უვლის მშობელი, ბავშვებს ყველა აქ ატარებს.

ქალების განყოფილება: აქ არის, ჩემო ბესია, აბა მითხარი, სად არის ამაზე უკეთესია?

ბესიას ისე მოეწონა ყველაფერი, რომ ნიანგს ჰკითხა:

ეს ერთი მთელ ტვილისში?

— ამ სახლს აქვს განყოფილებები: ერთი — ლინის ქუჩაზე და მეორე — ვერის სახლი.

— ცოტაა, ყველა საბავშვო სასახლე რომ ამითი იყოს, ესენი ასევე მოაწყობდნენ სხვა საბავშვო სასახლეებსაც.

— ალბათ ეს ასეც იქნება, ჩემო ბესია. ან-ლა კი დაუჯექი და გაიპარსე. დაჯდა წვერი გაიპარსა, არ უგვრძნია დანის პირი. (მოაგონდა სხვაგან პარსვა, ბევრჯერ გახდა ანატირი).

გაიკრიჭა თმა და წვერი, თავიც საბნით დაიბანა, და ნიანგმა შემდეგ იგი ქვევით შეხედა ჩაიყვანა.

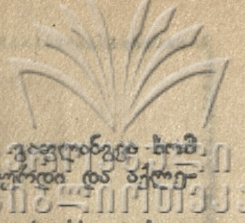

შხეფს ქვეშ დადგნენ და მოუშვეს წყალი ცივი... წყალი თბილი. იბანავეს, გამოვიდნენ გუჭყისაგან ვაწმენდილი.

— როგორ მოგწონს? — შეეკითხა ნიანგი ბესიას, რომელიც სარკეში თავის თავს ათვალიერებდა.

— თურმე გვარიანი კაი ბიჭი ვყოფილვარ! — კმაყოფილებით თქვა ბესიამ და ნიანგს მადლობა გადაუხადა. — შენ რომ არ შემხვედროდი, მართლაც სირცხვილს ვჭამდი, გაუპარსავ-გაუკრეჭავი და დაუბანელ-გაუწმენდავი წავიდოდი მთავრობასთან

— შეძლებული ცხოვრება საამური მაშინ არის, ჩემო ბესია, როცა კულტურულად ვცხოვრობთ. კულტურული ცხოვრება კი ამ ამას თხოულობს!

გაფლანგვა აზაზ ნაკლებ

კარგანანს იაბრა ნოლე, ვლადკინ (ვლადკინ-ნას რაიონი) კოლმეურნეობის სამმა ყოჩმა: თავმჯდომარე მუნჯიშვილმა, მოანგარიშე ფლოტურიშვილმა და მინდორაშვილმა, სად არ მიმართეს, კოლმეურნეობის იყენენ, მე-წამობლებივ მოინახულეს, მაგრამ მანათი ვერცხად იმოქმედეს.

— რა ვადაკეთოთ? — სთქვენს ბოლოს — საქმე რამე უნდა ვიმოქმედოთ, თორემ ასე არ უწყობა.

დასხდნენ და იფიქრეს. იფიქრეს და მოიფიქრეს: „აქ ყველაფერი წესრიგშია, სხვაგან უნდა ვეძიოთ საკბლოო“, სთქვენს და ტფილისისაკენ გამოემართნენ.

ტფილისში თავიანთ კოლმეურნეობის წევრებს მიაკითხეს, გამგე იოსებ ალხანაშვილს უბრადად ყოფნა უსურვეს და დასძინეს:

— ბიჭო, ალხანაშვილო, საქმე გლახად ხარ, წუხელის ტფილისისაკენ რომ მოვიდოდით სამივემ ერთად ვინაზე სიზმარში, რომ შერცხრა ათასი მანეთი გავვიმასქნებინა, სრული ცხრა ათასი, არც მეტი, არც ნაკლები! რევიზია უნდა გავიკეთოთ, თორემ ცხრა ათასს თუ კიდევ მოუმატე, მერმე ვადახდას ვეღარ შესძლებ და შავად წავივა საქმე.

ალხანაშვილი სიზარულისაგან ფეხზე აღარ იდგა: იცოდა, რომ ამხანაგების სიზმარი გაბითურდებოდა და ცხრა ათასი მანეთის გაფლანგვის მაგიერად ცხრაათასჯერ მართალი გამოვიდოდა.

მოანგარიშე სიმონამ სულ ახლა გამოიჩინა რაც გამოცდილება ჰქონდა: გადაქება საბუთები და გაფლანგული სრული ცხრა ათასი მანეთი გამოიყვანა. „არც მეტი, არც ნაკლები“.

„კიდევ ვინგარიშოთო“ — მოითხოვა ალხანაშვილმა, კიდევ იანგარიშა მოანგარიშე სიმონამ, ისეც ცხრა ათასი გამოვიდა. იოსებს სიზმარისაგან ცხრაათასი ღერბი ბალანი უკლებზე დაუდგა თავზე და სთქვა:

— იქნებ ესეც სიზმარიყო!

სიცილისაგან კინდამ ჭიპზე ვასკდნენ რევიზორები: „რა სიზმარი, რის სიზმარიო“.

ალხანაშვილს შეუტყდა და ჩააცვიდნენ: — ახლავე ხელწერილი დაწერე, რომ ვალდებული ხარ დანაკლისი ცხრა ათასი მანეთი გადაგვიხადო, თორემ ცხრა წელიწადს არ ავაცილებოთ.

გამწარბებულმა იოსებმა დასწერა ხელწერილი, მაგრამ ხელი არ მოსწერა: „კიდევ ვინგარიშოთო“ — მოითხოვა.

— ვის იყო: თუ იცი მასხარად? — განჩისხდნენ რევიზორები — თითო აბაზზე მეტს არ კლებულობს და ერთ აბაზად ვინდა სამი გაცე მთელ დღეს გვაშეშაო? სიკეთეს თუ არ შეგებთ, ჩვენ ვიცითო, — დაამოქონნენ და სოფელს მიამურეს.

დასხდნენ და დასწერეს: „იოსებ ალხანაშვილს, კოლმეურნეობის ცხრა ათასი მანეთის გამოფლანგვას ერთ აბაზ ნაკლებ, გაფლანგულის საფასურში ჩამოაკლდეს მისი ყუთხილი მთელი წლის შრომა დღეები ღირებოლი 4500 მანეთად, და დაეჭიროს მისი ყუთხილი 3300 მანეთის 66 ცედრო ღვინო“. დასწერეს და საქმეც ვააკეთეს, მაგრამ ზემოაღნიშნულ 7800 მანეთის კოლმეურნეობის საქმეებში გატარება დაავიწყდათ და „სად-ღაც დაეკარგად უგზო-უკვლოდ“.

აღვა ალხანაშვილი და სიმართლის ძებნა დაიწყო. რაიპროკტორმა ექსპერტი დაუ-

ნიშნა გაფლანგულის რაოდენობის გამოასარკვევად. დასხდნენ, არკვიეს და იმდენმა აბაზებმა დაიკლო, რომ იოსებ ალხანაშვილის „გაფლანგვა“ 28 მანეთზე ჩამოვიდა აბაზ ნაკლებ.

ვახარებულმა ალხანაშვილმა პირველ „რევიზორებს“ დანაკარგი 7800 მანეთის უკან დაბრუნება მოსთხოვა და ასეთი პასუხი მიიღო:

სტ ლოკი)

ჩემი საუინანსო პარიეა

(თარგმანი)

როცა ბანკში შევდივარ, თავბრუ მებრუნავ, ყველაფერი მიაკრებინებს. მაშინვე ვიხსენებ და სულელივით გამოვიყურები.

მე ეს ვიგრძენი, როცა ჩემი ხელფასი ას დოლარამდე ავიდა გადავწყვიტე ფულები დამეგროვებო ბანკის საშუალებით. როცა ბანკში შევდივარ ასეთი აზრი დამებდა, სანამ პირად ანგარიშს ვაგხსნიდი, მენახა ბანკის მმართველი.

— შემიძლია მმართველი ვინახულო?

— როგორ არა, აი, ეს ვახლავთ მმართველი! და მან მიმითითა მმართველზე, რომელიც თავის კაბინეტიდან გამოდიოდა. თუ რისთვის უნდა მენახა მმართველი, ეხლაც არ ვიცი.

— მმართველი თქვენ ხართ? ვკითხე მას.

— დიახ, მე ვახლავარ! მიპასუხა მან.

— შემიძლია, ცალკე მოველაპარაკოთ? მმართველმა გაოცებით შემომხედა. მან ალბათ გაიფიქრა, რომ ჩემში რაღაც საშიში საიდუმლოება ინახებოდა.

— წავიდეთ! მითხრა მან და თავისუფალ ოთახში შემეყვანა.

— აქ ჩვენ არავინ ხელს არ შეგვიშლის დაბრძანებით! ბრძანეთ რა გნებავთ! შემეკითხა.

ჩვენ ერთად დავსხვდით და ერთმანეთს დაუწყეთ ცქერა.

მე ნმა ჩამიწყდა ვერაფერს ვამზობდი.

— თქვენ ალბათ პინკეტონის კანტონ-დან იქნებით! წარმოთქვა მან, რომელმაც ალბათ ი იქრა, რომ მე პინკეტონის აჯენტი ვიქნებოდი.

— არა, მე პინკეტონიდან არ ვახლავარ! ძოვივთა წავილულულღვ. — მე მოვედი იმიტომ, რომ ბანკში პირადი ანგარიში ვაგხსნა. მე მინდა თქვენს ბანკში ფულები შევიხანხო. მმართველს თვალები გაუბრწყინდა. ამხედ-დაშვედა. ალბათ თუ გაიფიქრა, რომ მე ერთ-ერთი შეილი ვიქნებოდი ბარონ როტმილდის ან ახალგაზრდა გულდის.

— მსხვილი ანგარიში გექნებათ, უმჯობელო! იყო მისი შეკითხვა.

— ძალიან მსხვილი... ჩავილაპარაკე ჩემთვის, — განზრახული მაქვს ორმოცდაათექვს მეტი დოლარი ერთად შემოვიტანო და ორმოცდა ათი დოლარი ყოველთვიურად...

მმართველს სახეზე ფერი შეეკვლია. წამოიდა, კარი გააღო და ერთ-ერთ თანამშრომელს მიმართა:

— ეს ჯინტლემენი ხსნის პირად ანგარიშს. მას უნდა ორმოცდა თექვსმეტი დოლარი შემოიტანოს.

მმართველმა ცივად მომხარო.

*) ამერიკელი სატორიკოსი მწერალი.

— რა ფული, რის ფული, ვივლინებთ ხომ მანქა აღმოგანდა, ნემსის ქურდი და აქლემის ქურდი ორივე ერთიანად ახლა გურჯაანის რაიპროკტორსა ვთხოვ: სამი მხაბიჭის კოლეკტივი შემდეგ საკითხში გაარკვიოს: ნემსის ქურდი თუ აქლემის ქურდს უღირს, აქლემის ქურდი რაღაც უღირს?

ვაა

— ნახემდის. მე წამოვედქი, ერთ-ერთი ოთახის გაღებულ რკინის კარი დავინახე, მე გავემართე იმ ოთახისაკენ, რომელიც თურმე სეფი ყოფილიყო.

— მოითმინეთ! აი აქეთ მოზრახინდით! და მე მმართველის ოთახიდან გამოვედი და მივაღებე ერთ-ერთი საკბილოს, რომელზედაც წარწერა იყო:

„პირადი ანგარიში“.

მე საკბილიდან გადავეცი ბანკის თანამშრომელს შეკრული ფულები. მე სახეზე აღამიანის ფერი არ შემჩნეოდა.

— მიიღეთ ფულები! მიემართე თანამშრომელი, მან ფულები მიიღო და გადასცა მორჩეს. თანამშრომელმა მიბრძანა ჩემი სახელი და გვარი რაღაც წიგნში ჩამეწერა. ჩემს თავში ყველაფერი ტრიალებდა.

— მიღებულა! მოისმა ვიღაცის პასუხი და საბანკო წიგნაკი გადმოძვეს. მე აზრი დამებდა ექვსი დოლარი უკანვე მიმელო.

— მაშ, შეიძლება გამოვიწერო? ვკითხე მე.

— როგორ არა, იყო პასუხი.

წიგნაკი უკანვე გამომართვეს და მითხრეს: სად უნდა ჩამეწერა მისაღები თანხა. მე ჩავწერე. თანამშრომელმა გაოცებით შემომხედა.

— როგორ, მთლად მივაქვთ?, მე მივხვდი რომ ექვსის მაგიერ ორმოცდა თექვსმეტი ჩამეწერა, აღარ ვიცოდი რა შექნა.

— დიახ, დიახ, მიუგო მე....

თქვენ მივაქვთ ბანკიდან მთელი ფული. — უკანასკნელ ცენტამდე! — ვილაპრით ეუბასუხე.

— თქვენ არ ფიქრობთ ოდესმე შემოიტანოთ ფული? გაოცებით იკითხა თანამშრომელი.

— არა, არადროს. თანამშრომელმა მოსაცემ ფულებს დაუწყა თვლა.

— როგორ გნებავთ?

— რაო?

— რამდენი გნებავთ?

— ორმოცდაათიანი.

მან მომცა ორმოცდაათიანი ბილეთი.

— ექვსი?

— ექვსიანი. ფულების მიღებისთანავე ბანკიდან გამოვარდი, უკან ხარხარი მომესმა. მეგონა ყველანი ჩემზე იცინოდნენ, ამის შემდეგ მე ბანკში ფეხი აღარ შემიდგამს.

ჯამაგირიდან აღებულ ფულებს ჯიბით ვატარებ.

სოფ. ზურტის (გორის რაიონი) კოლმეურნეობის ხელმძღვანელებმა ლექსი...

კოლექტივის ქონება ჩვენ ფეხებზე გვეკიდა, გული არ მოგვიმილიდა...

ლექსი, ტერან, დარჩუა ხმაშეწყობით ვგალობდით...

შრომა ვასჯა ოფლის დერა, არ გვინდოდა, არ გვწამდა, ვაი, მუქთა-ხორობა...

ფეხიდან ვდვარდით, შეგვიცვალეს „ვილია“ — ლილინობენ „გმირები“...

ჭკუაბავლე

გზად გზა

სამბრძოლი

ვასოლ წილში პარაშუტის დიდი კოშკი აქ აიგო, ხტომას როდის დაიწყებენ...

სალიეთი

მალღა აბრას აწერია, რეკლამისთვის „სალიეთი“ ის, საველე სადგური...

წვიმა ალბომს ამ შენობას დათვლილი აქვს დღე და წუთი...

პატრონი და მოამბე არავენ სიანს, არსად არი, უკაროა, უფანჯარო...

დებეზა ნიანგს

ასკანის კოლმეურნეობაში (გურია) მე-ხუთე ბრიგადის ჩაის ფარობაში, კოლმეურნი...

რომ არ აწყენს ასკანელ პირობებს ზემო აღნიშნული?

ბახველი

ცოლი:—მიშველეთ, მომენმარეთ, მიხსენით, ექიმი ჩქარა! გოგი, ჩემი ნაუფარელო...

გოღოგრი

პავიდლოს (ამბროლაური) ამბროლაურის რაიონის სოფ. ზედა შუგელის კოლმეურნი...

ვაშლიანს მოგახსენებთ, ბევრი არაფერიაო, კოლექტივის თავჯდომარენ...

„კაცს სოფლიდან აძვეებდენ და მამასახლისობას იჩემებდნო.“ ილოს (გურჯაანი) იწერებით...

ზურნებრივია რომ ღვინოსთან კავშირის გამბეღ კავშირგამბულობის ინსპექტორს...

ახალს (კულაში, სამტრ. რაიონი) გილოცვთ (კოცხლად გადაჩენას კულაშის კობერატივთან ვაგლის დროს, რასაც თქვენი...

კობერატივად ღვინოს წინ შემზღინენ ნაქონები ძველია გადამეხვიენ კისერზე...

რატომ არ ასახელებთ ვინ არიან ეს გმირები. თქვენი ლექსის სხვა ნაწილი მომავალ...

მ. ხაშუმს (აბაშა): —თქვენი პოემა — სპონდენცია ასე იწყება: აბაშის საპირფარეოს...

თქვენ რაც გინდათ, ის შექნით. კბილი კი არა, თუ ესურთ ცხვირიც ვაპყროთ, ხოლო ჩვენ თავი დავგანებთ...

ცხინვალელს (ცხინვალი): —გვეწერთ, რომ ამხ. გიცის წყალობით მარილი ძვირია და თანაც წინად არც იშოვნებოდაო...

მი-სას (ნასაკირალი, მახარაძის რ.): —ვბეჭდეთ კვიროსი დარჩიას სიმღერას: ბიჭად ბიჭი კარგი ვარ...

გვოფა. ჯერჯერობით ეს გეკმართო.

მმ. ბამბოტოგავშულია „კრავადილირანო“.

„ნიანგის“ №-7 მე-15 გვ უკანასკნელ სვეტის პირველ აბზაცში სწერია: „გამასწორობელი სახლებია და ციხეები“...

დღის სიზმარი

საქართველოს
ქიმი ავტორლოგის სიზმარი

— ნუ თუ ამდენი ბავშვები დავნოცე?...ძველმა ცოდვამ თუ მიწია,
სად გავექცე ამ საშინელებას?

ბათუმის რუ № ბ-10366

რედაქციის მისამართი: ჯორჯიაშვილის ქ №-5

პ. მ. რედაქტორი ს. მუღლი

სტამბა "კომუნისტი" კავოს ქ. №-68